

DE TOEVALLIGE TIJDREIS VAN CARLO GANZ

Leen Vandereyken

**DE TOEVALLIGE
TIJDREIS VAN
CARLO GANZ**

Met illustraties van Shamisa Debroey

Horizon

DE DAG DAT CARLO VERDWIJNT

Deel 1

Op het moment dat Carlo verdwijnt, is het zoeken naar een zuchtje wind in de Europawijk. De zomervakantie is al dagenlang ondergedompeld in een zinderende hitte. Zelfs de vogels in de boom op het plein wapperen elkaar lucht toe met hun vleugels, zo warm is het.

Carlo en zijn beste vriend Guusje laten geen enkele vakantiedag bederven door de hittegolf. Met hun skateboards in de hand maken ze zich klaar om de Frankrijklaan af te dalen.

Guusje heet eigenlijk Gust, maar omdat hij de kleinste van de klas is – en eigenlijk ook de kleinste van alle tienjarigen in de Europawijk – noemt iedereen hem Guusje. Hij is zelfs zo klein dat hij maar tot aan de oksel van Carlo komt. Soms verschuilt Guusje zich in de oksel van zijn beste vriend, als hij bang is wanneer het bliksemt bijvoorbeeld. Of zoals nu, als hij boven op de skateramp staat die Carlo vanmorgen gemaakt heeft. Die ramp was het idee van Guusje. Door de extreem hoge temperaturen was het asfalt gesmolten tot een zachte smurrie, waardoor hun snelheid afgeremd werd. Zo'n kleine ramp zou hun meer vaart geven, volgens Guusje. Maar het was Carlo – de handige harry van de wijk – die de ramp in elkaar getimmerd had.

Carlo wil zijn zelfgebouwde ramp natuurlijk als eerste uitproberen. Hij zet zijn linkervoet op zijn board en duwt

zich af. Carlo schiet pijlsnel het gevaarte af, maar zodra het skateboard het asfalt raakt, verdwijnen de wielen in de zachte smurrie. Terwijl hij met een slakkengang verder de heuvel af rolt, wordt de lucht don-

kerder en donkerder. Het begint zacht te waaien en in de verte klinkt gerommel. Plots doemt uit het niets een windhoos op. De trechtersvormige onweersbui raast door de Europawijk. In amper tien minuten zaait hij een spoor van vernieling waarbij bloemenperken, bomen en zelfs tuinhuisjes en een gevuld fietsenrek de lucht in vliegen. De serres van de plaatselijke tomatenboer breken in duizend stukken. De tomaten exploderen als bommen boven de ramp en bedekken de hele straat met een laag verse tomatenpuree.

De windhoos voert de enige pony in de wei van de Nederlandstraat mee tot op het dak van een appartementsgebouw in de Noorwegenlaan. (Een helikopter moet het arme dier later komen bevrijden.)

Maar net zo onaangekondigd als die kolkende massa is opgedoken, zo onverwacht lost hij zichzelf op in de Zwedenstraat. Op het einde van de straat, bij het huis van Guusje op nummer drieëntwintig, rest er enkel nog een briesje.

Net daarom gelooft Guusjes moeder hem niet wanneer hij in totale paniek hun huis binnenstormt.

‘De hele wijk is vernield door een tornado!’ gilt hij.

Zijn hoofd zit onder de tomatenpulp, de rode smurrie druipt langs zijn gezicht naar beneden en druppelt op de keukenvloer.

In tegenstelling tot Guusje blijft zijn moeder bijzonder kalm. Ze is het gewoon dat haar zoon van alles een drama maakt en laadt rustig ver-

der de afwasmachine uit. Ze heeft niets gemerkt van een tornado. Integendeel: ze was blij met het zuchtje wind dat door de ramen binnenvloog. Aan de overkant van hun huis werd vorige maand nog een bos geveld voor de uitbreiding van de Europawijk. Nu er geen bomen meer staan, is er op snikhete dagen zoals vandaag geen schaduw meer te bekennen.

Mercedez slaat de vaatwasmachine met een klap dicht en draait zich om naar haar zoon.

‘Is dat bloed?’ vraagt ze geschrokken. Ze grijpt zijn hoofd en likt eraan zoals een kat bij haar pasgeboren jong doet.

‘Ha, gelukkig!’ zucht ze als ze vaststelt dat het tomaten zijn.

‘En zo lekker rijp,’ smakt ze smakelijk na het verorberen van de pulp op zijn hoofd.

Guusjes moeder proeft graag van alles. Dat komt doordat ze al heel haar leven kampt met een verstopte neus. Ze ruikt niet zo goed meer.

‘Dat is handig wanneer je naar het toilet moet na iemand die een grote boodschap heeft gedaan,’ zegt ze altijd.

Guusje vindt het niet zo handig. En al helemaal niet wanneer in de keuken potten en pannen op het fornuis staan, en het brandalarm haar eraan moet herinneren dat het eten aanbrandt. Dan moeten ze wéér naar de frituur, de pizzeria of de hamburgertent. Elke snackbaruitbater in de buurt kent zijn moeder ondertussen.

‘Wat scheelt er?’ wil ze weten. Door die verstopte neus spreekt ze op een nasale toon. De paniek op Guusjes gezicht verdwijnt niet en dat baart haar zorgen. Zo wanhopig heeft ze haar zoon nog nooit gezien. Ze heeft hem al in jurken zien rondhuppelen,

zingend door de straten. Ze heeft hem al hysterisch zien hui-
len toen hij liever in de Spanjestraat wilde wonen omdat hij
net flamenco had leren dansen. En ze heeft hem zelfs ooit
zo hard doen schrikken dat hij letterlijk tegen het plafond
vloog, met een dikke bult op zijn hoofd tot gevolg. Maar deze
radeloze blik vol angst is nieuw.

‘Ik denk dat Carlo opgeslokt is door de tornado! Ik kan
hem nergens meer vinden!’

‘Misschien zit hij gewoon thuis?’ Zijn moeder neemt een
handdoek om de plas tomatenpulp op de grond op te vegen.

‘Nee!’ Guusje schudt hevig zijn hoofd. De laatste resten
pulp vliegen door de lucht en laten spetters achter op de
smetteloze muur. De witte keuken lijkt wel een plaats delict
waar net een stevig bloedbad is aangericht.

‘Ben je bij Carlo thuis geweest?’ Zijn moeder wringt de
handdoek uit boven de spoelbak. Vervolgens veegt ze de to-
matenspetters op de muur af.

‘Ja! Er was niemand thuis,’ zegt hij nadrukkelijk. Waarom
neemt zijn moeder hem niet ernstig?

Guusje heeft elk land in de Europawijk doorkruist op zoek
naar Carlo. Natuurlijk zocht hij ook in de Portugalstraat,
waar zijn beste vriend woont. Hij heeft op de deurbel ge-
drukt tot zijn vinger blauw werd. Maar Carlo was nergens
te vinden.

Guusje is wel tien keer de straat op en af gelopen. Hij keek
in de grachten en klampte elke voorbijganger aan met de
vraag of die Carlo soms gezien had.

Maar niemand had een jongen met een skateboard gezien.
Sommigen hadden zelfs de tornado niet gevoeld.

‘Hij moet toch ergens zijn?’ Zijn moeder plaatst haar ar-
men in haar zij. Dat doet ze altijd als ze wil nadenken. De
handdoek met tomatenpulp bengelt naast haar. Alles wat ze
heeft opgeveegd, valt als puree op de grond.

Guusje haalt zijn schouders op. Hij heeft echt geen idee waar zijn vriend naartoe is. Waar gaan tornado's naartoe als ze uitgeraasd zijn? 'We moeten de politie verwittigen!'

'De politie?! Ben je gek!' Zijn moeder houdt niet zo van de politie. Dat heeft alles te maken met haar zware voet. Ze heeft natuurlijk niet echt een voet van honderd kilo, maar wanneer ze met de wagen rijdt, weegt haar voet zwaar op de gaspedaal. Achter het stuur verandert Guusjes moeder in een racepiloot. De verkeersboetes stapelen zich elke week op. Haar naam is dan ook heel toepasselijk Mercedes, alsof haar eigen moeder wist dat ze een snelheidsdiveel ter wereld had gebracht.

'Ik bel Gwen.' Mercedes haalt haar mobieltje uit haar achterzak om Carlo's moeder te bellen. De telefoon gaat een paar keer over en dan springt het antwoordapparaat aan. Guusjes moeder zucht.

'Gwen, het is Mercedes. Carlo is verdwenen.' Vervolgens drukt ze af.

'Altijd hetzelfde met mevrouw Drukjes!'

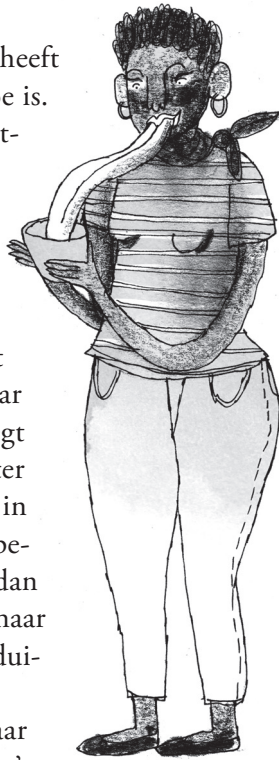
Gwen baat een eigen bedrijf uit, maar niemand weet eigenlijk precies wat ze doet.

'Druk, druk, druk!' antwoordt Gwen op elke vraag die haar gesteld wordt.

Of je nu vraagt: 'Mag ik een glas limonade?'

'Druk druk druk!'

Of: 'Is Carlo op zijn kamer?'

‘Druk druk druk!’

Of zelfs: ‘Er is geen toiletpapier meer.’

‘Druk druk druk!’

Om haar woorden kracht bij te zetten, zwaait ze hierbij steeds met haar armen en stuitert mevrouw Drukjes als een springbal in het rond.

En wat met meneer Drukjes? Die is nooit thuis. Jens, de vader van Carlo, heeft zijn eigen reisbureau, VliegJensVlug. Hij staat erom bekend in een vingerknip de meest geweldige trips te boeken, zoals een reis rond de wereld in tien dagen.

‘Eens kijken of VliegJensVlug ook vlug reageert op mijn telefoontje,’ zegt Mercedes.

‘Goeiemiddag, met VliegJensVlug, reis met ons sneller dan het licht.’ Mercedes hoort de stem van Jens al voor de eerste toon is overgegaan.

‘Jens, je zoon is verdwenen. We vinden hem niet meer terug.’

‘Wat!? Ik kom eraan!’

De bezettoon galmt in Mercedes’ oor.

‘Hij heeft opgehangen.’

Dingdong! Guusje springt op van de bank.

‘Dat is snel!’ zegt Mercedes terwijl ze naar de deur loopt.

Maar zodra ze ziet dat er een agent voor de deur staat, maakt ze een bocht en verstopt ze zich op het toilet.

‘Argh! Ik wil zo graag vloeken! Doe jij maar open,’ beveelt ze Guusje. ‘Ik ben er niet.’

Het kleine kamertje grenst aan de inkomhal. Zo kan ze via het raampje meeluisteren naar wat de agent te zeggen heeft.

Guusje schudt zijn hoofd en opent de deur.

‘Goeiemiddag,’ groet de agent.

‘Hebt u Carlo gevonden?’

‘Euh?’ De agent kijkt verward. ‘Wie?’

‘Mijn beste vriend, hij is opgeslokt door de tornado!’

Guusje doet zijn relaas over de tornado nog een keer. Wat hij nu nog niet weet, is dat hij dit verhaal nog miljoenen keren zal moeten vertellen. En dat iedereen hem steeds zal aanstaren alsof zijn brein op hol geslagen is vanwege de hitte. Net zoals de agent nu smalend naar hem kijkt.

‘Je bedoelt die kleine windhoos van daarnet?’ lacht de agent. ‘We hebben alles onder controle, maak je geen zorgen. Er zijn geen slachtoffers gevallen, er is enkel wat blikshade. Als jullie schade hebben, dan kun je het best even naar dit nummer bellen.’ Hij overhandigt Guusje een flyer en gaat dan over tot de echte reden van zijn bezoek.

‘Is je moeder thuis?’

Guusje hoort niet wat de man vraagt. Met een krop in de keel tuurt hij naar de flyer. ‘Maar je vriend verliezen is toch ook een soort schade?’ mompelt hij zacht.

Met piepende remmen stopt een klein wagentje voor de deur van Guusjes huis. Op de auto staat in flitsende letters: *Reis met ons sneller dan het licht!*

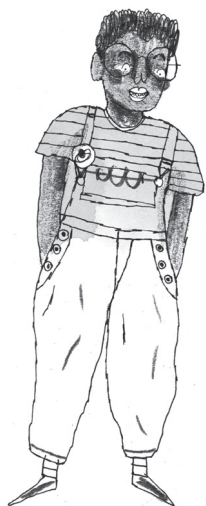
‘Waar is hij?’ Jens schiet uit de wagen. ‘Waar is Carlo?’

Dan pas ziet Jens de agent. Hij grijpt geschrokken naar zijn hart. Gelukkig klopt het nog!

‘Hebt u hem gevonden? Is hij ontvoerd? Leeft hij nog? Vragen ze losgeld? Ik ben een arme zakenman en kan niet veel geven. Hebt u al affiches gedrukt? Uw collega’s verwittigd? We moeten een oproep doen via de televisie! Nu!’

Jens reageert niet alleen snel, hij spreekt ook met een snelheid van tweehonderd kilometer per uur. De agent schudt verward zijn hoofd. Uiteindelijk kwam hij alleen maar langs om wat verkeersboetes te innen.

Veel tijd om te reageren krijgt de agent niet. Een tweede wagen stopt bruusk aan de oprit. Buiten zinnen loopt Gwen de wagen uit, recht op Guusje af. Ze grijpt hem bij de schouders.

‘Carlo! Waar is Carlo? Waar is Carlo?’ Ze schudt hem zo door elkaar dat Guusje zijn ingewanden van plaats voelt wisselen.

Nadat hij bekomen is (en zijn organen weer op hun plek zitten), vertelt hij opnieuw zijn verhaal.

‘Als we weten waar tornado’s naartoe gaan als ze uitgeraasd zijn, dan weten we ook waar Carlo is,’ concludeert Guusje.

Maar niemand luistert naar hem. Gwen hangt ondertussen aan de lijn met haar moeder, die op Carlo’s kleine zus Ida past als haar ouders werken (bijna altijd dus), maar ook daar is Carlo niet. Nu is ook oma Lief doodongestruct.

Niet veel later parkeert een gammele wagen zonder dak voor de deur bij Guusje.

‘Waar is Ida?’ vraagt Jens als hij ziet dat de auto van oma Lief verder leeg is.

‘O neen! Ik wist dat ik iets vergeten was!’ Oma Lief slaat zichzelf voor het hoofd en stapt weer in haar auto. Met een sputterende motor scheurt ze weg terwijl de uitlaat een zwarte rookpluim uitspuwt.

‘U krijgt een boete voor die slecht onderhouden wagen!’ roept de agent terwijl hij zijn boekje tevoorschijn haalt.

‘Is dat alles wat u kunt? Boetes uitschrijven?’ schreeuwt Gwen zo luid dat Mercedes het buitenraampje van het toilet sluit. Dat heeft de agent vanuit zijn ooghoek opgemerkt.

‘Ik weet dat u op het toilet zit, mevrouw! U moet ons nog 3.455 euro aan boetes betalen!’ De agent duwt Guusje opzij en gaat voor het raampje staan.

Mercedes geeft geen kik. Ze durft amper te ademen.

‘Mijn moeder is niet thuis.’ Guusje trekt aan de mouw van

de agent. ‘Ik wil dat u mijn vriend zoekt.’ Guusje trekt nu zo hard aan de mouw dat hij helemaal afscheurt.

‘En u krijgt een boete voor het vernielen van een agent in uniform.’ De agent likt aan zijn pen.

‘Gevonden!’

Guusje, de agent, Gwen en Jens draaien zich hoopvol om. Maar het is oma Lief die trots de kleine Ida in de lucht houdt.

‘Wat gaat u nu doen, meneer de agent?’ wil Jens eindelijk weten. ‘De tijd tikt verder weg.’

De agent zucht verveeld. Vandaag zou hij alleen verkeersboetes incasseren, dan naar huis gaan om een lekker stukje vlees op de barbecue te gooien en daarna met zijn voeten op de bank naar zijn favoriete spelprogramma kijken. En nu zit hij met een geschifte familie opgescheept waarvan de ouders denken dat hun zoon ontvoerd is door een buitenaards wezen en een raar jongetje dat denkt dat zijn beste vriend opgeslokt is door een tornado.

DE DAG DAT CARLO VERDWIJNT

Deel 2

Carlo opent langzaam zijn ogen. Het lijkt alsof hij uit een diepe slaap ontwaakt. Hij ligt met zijn armen en benen gespreid op een zachte ondergrond. Het gras tussen zijn vingers kriebelt aangenaam. Hij kijkt recht de hemel in en wordt getraakteerd op een nachtelijk schouwspel van flikkerende sterren. Alles voelt zo vredig aan. Waar is hij eigenlijk?

Het laatste wat Carlo zich herinnert, is dat hij de berg afscheurde met zijn skateboard. Plots werd hij opgetild door een hevige rukwind. Alles ging zo snel dat het leek alsof zijn zicht werd samengeknepen tot een blauwe tunnel met rode randjes. Het voelde alsof hij in een draaikolk was terechtgekomen. Zijn skateboard vloog voorbij. Dat kon hij nog net ontwijken, net zoals een paar bomen, een tuinhek, een trampoline en een hoop andere voorwerpen, zelfs een pony. Toen werd alles zwart.

Was hij in een tornado beland? Carlo begrijpt het niet. In dit deel van de wereld komen helemaal geen tornado's voor, toch niet van dit kaliber. Op televisie zag hij weleens een spectaculaire natuurdocumentaire over mensen in Amerika die op orkanen en tornado's jagen om er foto's van te maken.

De prachtige sterrenhemel ontvouwt zich voor zijn ogen. Het ziet eruit als een oneindige, inktzwarte diepte. Zou hij

bewusteloos zijn? Of veel erger, is hij dood? Nee, dat kan toch niet! Carlo beeldt zich in dat hij een astronaut is die al zwevend door het raampje van zijn raket naar buiten staart. Een astronaut die zich nietig en klein voelt in een vreedevolle omge...

‘Bah!’ Een stinkende walm verstoort zijn rust. Bij elke snif neemt de stank toe, zijn maag draait ervan om. Wat is dat? Carlo keert walgend zijn gezicht naar links. Zijn neus kust een verse hoop stront.

‘Bweuurk!’ Hij springt kokhalzend op. Het duurt een paar minuten voor zijn ogen zich aanpassen aan het donker. Dan wordt het Carlo duidelijk dat hij helemaal niet in de ruimte rondzweeft, maar dat hij midden in een lege weide staat die bezaaid is met koeienvlaaien.

Hij knijpt in zijn wangen om erachter te komen of hij nu droomt of wakker is. Vervolgens knijpt hij in zijn arm. Het doet pijn, dus dit gebeurt echt.

Wat als hij zijn ogen tien seconden sluit? Misschien kan hij zichzelf dan resetten, zoals computers die niet willen opstarten. Carlo sluit zijn ogen en telt hardop. Een, twee, drie, vier, vijf, zes, zeven, acht, negen, tien. Voor alle zekerheid telt hij er nog een extra seconde bij voor hij zijn ogen opendoet. Elf.

Niets. Alles is net hetzelfde als elf seconden geleden. Een onbekende wei vol koeienvlaaien onder een schitterende sterrenhemel.

Carlo begint in een willekeurige richting te stappen. Twee passen later struikelt hij over zijn skateboard. Nog net op tijd kan hij een droge vlaai ontwijken.

‘Oef!’ Veel te laat merkt hij de hoop ernaast op, waar hij met zijn achterste in valt.

‘Arghhh!’ Carlo roept zo luid dat de echo van zijn frustratie een paar keer nagalmt.

Hij zit in een vallei! In de Europawijk is er helemaal geen vallei. Waar is hij?

‘Joehoe!’ roept hij nu luider.

JOEHOE! OEhoe! Hoe! Hoe oe oe

Stokstijf blijft hij liggen tot de echo is uitgedoofd. In de verte hoort hij alleen krakende takken.

‘Hallo?’ zegt hij in een tweede poging.

HALLO? Allo? ...lo? ...lo lo lo

‘Is daar iemand?’

IEMAND... mand... and... and... and

Carlo kijkt hoopvol rond op zoek naar een teken van leven, naar een antwoord, naar zijn redding. De laatste echo is uitgestorven, maar er is niemand die zijn roep beantwoordt.

Gefrustreerd slaat hij met zijn vuist op de grond. Opnieuw recht in een koeienvlaai.

‘Arghhh!’

ARGHHH Arghh arghh hh hh h

Zijn hand hangt vol smurrie, de geur is niet te harden. Op een stuk vers gras wrijft hij de drab van zich af. Zijn maag draait ervan om.

‘Beurk!’ Een grote en luide boer ontglipt uit Carlo’s keel.

BEURK eurk... eurk... eurk... eurk